

[Svend E. Johansen.]Dommer *Bide*: Nej.

Dommeren: Saa er vi færdige med det.

Se, dette viser Dommer Eides Forsøg paa at gaa uden om det Ansvar, som han selv har fremkaldt. Naar dertil kommer, at det andet Retsmøde endte med, at Dommeren med Politiets Hjælp fjernede Hastes Forsvarer fra Retslokalet, og at den Bøde, Landsretssagfører Ventegodt fik og paa-kærede til Landsretten, blev stadfæstet — til Trods for at Landsretten maatte erkende, at Dommer Svedstrup havde overtraadt Retsplejeloven —, og at Højesteret, da Bøden blev indkæret for den, stadfæstede Landsrettens Kendelse og idømte Klageren en Bøde paa 100 Kr. for unødigt Retstrætte, saa er det forstaaeligt, at der maa et Middelt til, der kan nagle Dommerne fast til deres Ansvar for deres Handlinger, en Appelret eller noget tilsvarende, hovedsagelig bestaaende af Lægdommere.

Justitsministeren (Steincke): Selv om der under denne Debat er faldet enkelte stærke og skarpe Udtalelser, saaledes som bl. a. af den ærede sidste Taler, adskiller denne Debat sig dog paa en behagelig Maade fra den Debat, der har været ført i Offentligheden, i Pressen, om dette Forslag forud for dets Behandling. Jeg er derfor i Stand til at takke næsten samtlige ærede Ordførere for deres Indlæg, ja, i Virkeligheden kan jeg jo takke Ordførerne for samtlige Rigsdagens Partier undtagen Det konservative Folkeparti og Venstres for deres Tilslutning til de Grundtanker i hvert Fald, der ligger bag ved mit Forslag om en særlig Appelret.

Det vil dog være naturligt, at jeg i denne Tak særlig fremhæver de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og Det radikale Venstre, de ærede Medlemmer Hr. Fr. Dalgaard og Hr. Steen, og ikke mindst den sidste er jeg taknemmelig, fordi netop den ærede radikale Ordfører fandt det rigtigt og rimeligt, hvad det unægtelig efter det passerede ogsaa var, pure at afvise enhver Tanke om Grundlovsstridighed i Forbindelse med mit Ønske om af praktiske Grunde og af Hensyn til Rets-sikkerheden og Befolkningens Tillid til Domstolene at oprette denne Særdomstol under Navn af en særlig Appelret. Men jeg takker tillige den ærede Ordfører for Socialdemokratiet for hans interessante og efter det passerede lige saa betimelige Fremstilling vedrørende Forholdet mellem Lovgivningsmagten og den dømmende Magt lige

fra Forhandlingerne i sin Tid paa den grundlovgivende Rigsforsamling og op til de sidste Dages Begivenheder. Bl. a. har det sikkert interesseret mange Tilhørere at høre Citatet om Grundtvigs Modstand mod Dommernes Uafsættelighed, hvilket jo i hvert Fald i den nuværende Oppositions Øren maa lyde som den rene Revolution.

Men Ørsted, alle rettroende konservative Juristers Afgud, var desværre i sin Tid lige saa sprælsk. Som Professor Poul Andersen citerer i den Afhandling, der flere Gange har været nævnt, og som jeg naturligvis som de andre Talere ogsaa kun nævner paa de Steder, hvor den passer mig — jeg udbeder mig ogsaa Tilladelse til nogle Citater, der om muligt staar i endnu nøjere Forbindelse med Emnet end forskellige af de andre —, gjorde Ørsted, der jo ikke var Medlem af Grundlovsudvalget, under den paafølgende Forhandling sig til Talsmand for, at der ikke skulde sikres Dommere Uafsættelighed, men at de derimod skulde have Krav paa deres fulde Indtægt som Pension, saafremt de blev skilt fra Embedet paa anden Maade end ved Dom. Man har mange Eksempler paa, sagde han til Begrundelse af sit Standpunkt, at Dommere er blevet saa sløve og forsømmelige, at de ej behørigt kunne varetage deres Embeds-pligter, og Embede ej betros dem. — Det er godt, det er saa længe siden, Ørsted levede.

Naar man saa endnu tilføjer, at gamle Nellesmann, der jo heller ikke vil gaa over i Historien som en af Revolutionens Høvdinge, havde akkurat samme Opfattelse af Forholdet mellem Lovgivningsmagten og Højesteret, som f. Eks. min Forgænger Hr. Zahle og jeg selv har, og som Højesterets-præsident Troels Jørgensen havde indtil for nogle Aar siden, ja, saa synes jeg, man har Lov til at smile af den kolossale Uvidenhed og det utroligt omfattende Demagogi, der har været præsteret i den største Del af Pressen i Anledning af Spørgsmaalet om Grundlovsstridighed, og naar den ærede Ordfører for de Konservative, det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, over for denne gamle Opfattelse af, at Lovgivningsmagten ikke ved Fortolkning af Grundloven stod under Højesteret, en Opfattelse, der jo altsaa stadig fastholdes af enkelte af os, i Nutiden bl. a. dog formentlig af de to nuværende Regeringspartier minus den Del af deres Presse, som altid gaar sine egne Veje — naar det nævnte ærede Medlem sagde: ja, saa kan Rigsdagen jo altsaa simpelt hen sætte sig ud over ethvert Spørgsmaal om Loves Grundlovs-mæssighed —, saa